

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **N. T. N.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2004 č. j. 56 Az 98/2004 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 12. 2004 č. j. 56 Az 98/2004 – 21 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2004 č.j. OAM-449/LE-PA03-PA03-2004, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v odůvodnění rozsudku shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a zejména uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se důvodem zamítnutí žádosti o udělení azylu dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu podrobně zabýval. Z výpovědi žalobkyně je patrné, že její nevyhovující osobní situace ve vlasti nebyla způsobena její rasou, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním určitých politických názorů, a dopad této situace na osobu

žalobkyně nelze posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správní orgán tak žádost žalobkyně o udělení azylu správně zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podala žalobkyně včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelka má za to, že žalovaný správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), a cítí se být rozhodnutím žalovaného zkrácena na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka se domnívá, že důvody, které ji vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl, jsou dostatečné pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a že její osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný podle stěžovatelky rozhodoval v rozporu se ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a pro vytýkané vady měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatelka dále uvádí, že z žádosti o udělení azylu a z protokolu o pohovoru k této žádosti vyplývá, že je buddhistického vyznání, tímto faktem se žalovaný ani krajský soud nezabývaly jako možným důvodem pronásledování, a že ve vlasti jí bylo odpíráno jedno ze základních lidských práv, a to právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací, neboť jí nebylo umožněno získat trvalé zaměstnání. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu se zákonem, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky. V průběhu správního řízení o udělení azylu bylo dle žalovaného zjištěno, že stěžovatelka odešla z Vietnamu z rodinných důvodů, o azyl v České republice požádala z důvodů ekonomických. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 15. 7. 2004 žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že Vietnam opustila v dubnu roku 2004, neboť po rozvodu rodičů se neměla na koho obrátit, rozhodla se odejít do zahraničí, v České republice by chtěla žít a pracovat. Stěžovatelka dále uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, v případě návratu do vlasti se ničeho neobávala. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 15. 7. 2004 stěžovatelka podrobněji popsala svůj život ve vlasti, že neměla práci, tedy ani prostředky na živobytí, bydlela u známých. Stěžovatelka také uvedla, že po příletu do České republiky bydlela v Brně u lidí, kteří pocházeli z Vietnamu, pomáhala jedné paní při prodeji zboží na tržnici, později byla zadržena policií při kontrole, protože neměla doklady. Problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi ve vlasti stěžovatelka dle svých slov neměla.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona.

Stěžovatelka kasační stížností uplatnila důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatelka poukazuje na vady řízení spočívající v tom, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, a rozhodoval v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatelky uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k této žádosti. Na základě opatřených podkladů zjistil přesně a úplně skutkový stav věci dle ustanovení § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Z tvrzení stěžovatelky je zřejmé, že Vietnam opustila pro problémy rodinného a ekonomického charakteru (rodiče se rozvedli, musela bydlet u známých, neměla zaměstnání a finanční prostředky, rozhodla se odejít za prací do zahraničí) a žádost o udělení azylu v České republice podala až poté, co byla zadržena policií, zřejmě vedena snahou legalizovat si zde pobyt. Ve vlasti neměla žádné problémy se státními orgány či jinými institucemi, návratu do vlasti se neobávala. Stěžovatelka tedy neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohla být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Se skutečnostmi tvrzenými stěžovatelkou se žalovaný řádně vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí, kterým žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Stěžovatelka v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že měl rozhodnutí žalovaného pro vady zrušit. Nejvyšší správní soud naopak uvádí, že krajský soud postupoval správně, když neshledal v řízení u žalovaného vady a vyslovil s napadeným rozhodnutím souhlas.

Co se týče námítky stěžovatelky, že její osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsala v průběhu řízení o udělení azylu, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud je žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého

z důvodů předvídaných v ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud tedy žádost stěžovatelky o udělení azylu byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, žalovaný v souladu se zákonem vůbec nerozhodoval o možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona.

V kasační stížnosti stěžovatelka nově namítá, že žalovaný se nezabýval jejím buddhistickým vyznáním jako možným důvodem pronásledování, a že ve vlasti jí bylo odpíráno jedno ze základních lidských práv, a to právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací. Jelikož Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nelze k citovaný skutečnostem, o kterých se stěžovatelka nezmínila v řízení o žalobě u krajského soudu, a jež uplatnila teprve v kasační stížnosti, přihlížet.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

